

hun libertijnsche opvattingen zijn het, die den zoeker naar het conventioneele type van den symbolistischen dichter uit het veld slaan. En hij komt dan pas tot een bevredigend resultaat, wanneer hij zich enkel en alleen met het oeuvre van deze dichters bezig houdt, dat de kern van hun persoonlijkheid bevat. Wel verre van de persoonlijkheid van het werk te willen scheiden, geloof ik dat het ontbreken of althans de zwakke aanwezigheid van deze persoonlijkheid zich in de eerste plaats in het werk manifesteert.

Ook in het oeuvre van Baudelaire's tijdgenoot Monticelli verraadt zich de eigenlijke persoonlijkheid van den schilder, manifesteert zich de geraffineerde geest van het Symbolisme. Niet het werk maar het leven of liever de levensloop, voor zoover deze een prooi is voor biografen, vooral voor auteurs van „vies romancées”, dient als masker voor de persoonlijkheid van den kunstenaar. Daarom dunkt mij een zakelijk interesse voor het leven naast een diepere belangstelling voor het oeuvre van artisten in het algemeen gewenscht. Hetgeen niet wil zeggen dat de arbeid van den biograaf overbodig zou zijn geworden. Het eischt meer tijd achter de nuchtere waarheid te komen dan de fantasie in dezen vrij spel te laten.

Nu lijkt het op het eerste gezicht een hachelijke onderneming, uit het oeuvre van Monticelli diens kunstenaarspersoonlijkheid op te bouwen. Immers wordt men bij kennis-making van de talloze schilderijen die hij geschilderd heeft, getroffen door een veelzijdigheid of liever onsamenhangendheid in het karakter der voorstellingen, die menigeen op het denkbeeld zou brengen niet met één maar met een groep van schilders te doen te hebben. Men vindt er doeken die uit 18e-eeuwsche Italiaansche of Spaansche schilderscholen afkomstig schijnen te zijn, doeken die door Ingres, door Ary Scheffer hadden kunnen geschilderd zijn. Men meent soms Corot te herkennen, soms zelfs Monet, Renoir of Cézanne, ja vaak ook Van Gogh . . . Maar dan zijn er ook vele stukken die niet thuis te brengen zijn, althans niet bij een schilder of schilderschool, doch die „correspondance” vertoonen met gedichten van Baudelaire of Verlaine. Een overzicht van den ontwikkelingsgang dezer schilderkunst zal trachten in deze verwarring de noodige orde te stichten. Deze chaos heeft niets te maken met het zeer veelzijdige karakter der voorstellingen, veelzijdigheid die vroeger vaak over het hoofd gezien is, toen men nog dacht dat „een Monticelli” synoniem was met de afbeelding van mannen en vrouwen in maskerdepakken die elkaar in een ondoordringbaar woud rendez-vous geven. Ongetwijfeld heeft Monticelli vele van dergelijke scènes afgebeeld, waaronder meesterwerken, maar het is slechts één kant van zijn werk, dat in rijkdom van voorstelling voor de 17e-eeuwsche Klassieken niet behoeft onder te doen. Het is reeds Van Gogh geweest die vrij kort na